



**פתיחת הכנסת.** לרגל פתיחת המושב, ניתנה לצלם העולם הזר רשות יוצאת מן הכלל לצלם באולם הכנסת בשעת הישיבה. בתמונה: פנחס רוזן והרב נורוק (חובש כיפה, הגב למצלמה) ביניה הימנית למטה; פרץ ברנשטיין נואם (שמאל קיצוני); ליד שולחן הממשלה פונים למצלמה: מזכיר הממשלה שרף, בן גוריון, שרת ושפירא. מאחוריהם: ספסלי מפא"י.

טקטות ושלוות. היה זה הרב נורוק, שירש חלק מעובדו חבר מפלגתו המנוח, דוד צבי פונקס, נתמנה כשר הרוואר. החלק השני של העובדון — עניני התחבורה, כולל הטיפול בקואופרטיבים הגדולים — נשאר לפי שעה בידי ראש הממשלה עצמו.

העיר פרץ ברנשטיין (צ"כ): אין לנו דבר אר עצום כמו באמריקה, ואין לנו תחבורה ענקית כסובייטית — לשם מה להקים שני משרדים נפרדים? ליגלג כך אהרן המפ"מי: איש התורה יהיה עתה אחראי למשרד הממ"ש שלי העומד בראש מחללי השבת במדינה!

אולם לא היה ערך כל שהוא גאומים. התוצאה היתה ברורה מראש, גם אלמלא נמנעו הפרוגרסיבים, פועלי אגודת ישראל וסיעות למדן ליבשיץ מהצבעה. כי צחק בן גוריון לאולם את השאלה: מה מאחד את סנה וברנשטיין, וילנר ובגין? מה אם לא השנאה המשותפת? האם מסוגלים הם להקים יחד ממשלה אחת?

התשובה היתה, כמובן, שתיקה.

**לפני כן -**

● שמעה הכנסת מפי אסתר רויאל נאור החרותית את נאומה הקצר ביותר: „המשבר הוא רציני. המשחק במשבר אינו רציני. אינו רוצים להשתתף במשחק. לכן לא נשתתף בו.”

● שמעה מפי בן-ארהרון תמונה מילולית מיוחדת במינה: „מה עשיתם אתם (מפא"י) כדי להציע את אוניתנו קדימה?”

● האזינה לחליפת הדברים הבאה:

בן-גוריון (תוך נאום תשובות): „... הבעיה המרכזית היא העצמאות הכלכלית...”

סרלין (צ"כ): את זה כבר אמרנו לפני 3 שנים.

בן-גוריון: את הכל אתם אמרתם. אבל כשירדתי השבוע לנגב (וראיתי את בוני העצמאות) לא מצאתי אתכם שם!

בן-ארהרון (מפ"ם): אבל אותנו, את סוכני הקומאינפורם, את הבוגדים במולדת, מצאת שם?

בן-גוריון: כל זמן שעשיתם הייתם בסדר, אבל אני יודע לאן מובילה דרכם...

בן-ארהרון: דרומה!

בן-גוריון המשיך בנאום.

**סניף של תנובה**

עם פתיחת הכנסת ניתנה לחברים, בין הש"א, הזמנות ראשונה לחנות במזנון החדש, המוגדל, שהוכן להם במחיר 40.000 ל"י.

המקום החדש רחב יותר מן הקודם מואר באוריום מלאכותי לבנון, המבלים עוד יותר את הלובן הכללי. „זה נראה כמו סניף של תנובה”, עיקם את אפו הארוך עתונאי יוצא אנגליה.

אולם טענתם העיקרית של העתונאים היתה שונה. עד כה היו השולחנות צפופים, חברי הכנסת נתחככו זה לזה, ועתונאי בעל כושר שמיעה מפותח היה יכול לקלוט, ללא מאמץ יתר, את רוב סודות המדינה (והמפלגות) מתוך קטעי שיח בשולחנות הסמוכים.

עתה השתנה הכל. רוחים גדולים מפרידים בין שולחן לשולחן. עתונאי שירצה להרחיח את משכורתו יצטרך מעתה, לעמול יותר.

• איש המזרחי.

**במד'נה**

**הכנסת**

**התשובה: שתיקה**

לעתים קרובות דומה הכנסת לתיאטרון בובות אשר שחקניו מבצעים תנועות מסויכות כדי להגיע, לבסוף, אל הסיום הקבוע מראש. הבעת האימון של הכנסת בממשלה דמתה למחזה זה.

איש לא התרגש ביותר. אחרי מנוחה ארוך



**שר הרוואר נורוק**  
מחללי השבת יחבשו כיפה

כה, טיולים בחוף לארץ וחופשה כללית התכנסו החיכים בירושלים הקרירה, כשכמעט כולם לובשים מעילים, רובם ענדים עניבות. עד לנאום התשובה של ראש ממשלה לא היו קריאות ביניים, ואפילו בשעת נאומו של מאיר וילנר, איש מק"י, לא פרצו שום סעי רות. החיכים הסתפקו ביציאה מן האולם, לגמו כוסות תה במזנון החדש (ראה להלן) עד עכור זאם הנאום.

**עובדות החיים.** פחות מכולם התרגש דוד בן-גוריון. לבוש חליפה אפורה, שנראתה כחדשה, עונד עניבה סגולה בולטת, המתין כמעט בסבלנות עד שכל הנאומים יגמרו לח" זור על דבריהם הרגילים, המוכרים להם עצמם, לחבריהם בבית ולענתונאים. סיבת שלוחתו של בן גוריון היתה פשוטה, והוא הודה בה בפה מלא, בקבעו שלוש עובדות (נכונות) שהן אבני-יסוד של המצוי את בכנסת:

- (א) שום מפלגה (כולל מפא"י) אינה מסרי גלת להקים לבדה ממשלה (מאחר שאין לה רוב).
  - (ב) איש לא יוכל להקים ממשלה בלי מפא"י (מאחר שהאופוזיציה מחולקת כמעט שווה בשווה בין הימין והשמאל).
  - (ג) שום מפלגה אינה יכולה למונע הק' מתה של ממשלה (אם מפא"י רוצה בה).
- שיגאה משרותפת.** האיש שקיומו שי מש עילה למחזה כולו ישב אותה שעה בקצה השורה הראשונה, כשפניו, המביעות הדר,

רופא, שלא מצא כל חבלה בגופו, פסק לו ימי מנוחה אחרים למען יחלים מן ההלם שקיבל, החזירו לבאר-אורה.

בליל שבת הורע מצבו באופן פתאומי. הוא הועבר בחוסר-הכרה למצודת אילת. הרופא הצבאי פסק שגיקו זקוק מיד לטיי פול מקצועי, ושיש להטיסו בכל המהירות צפונה.

**עזרה משמים.** ד"ר אברהם ריבקינד, מנהלה המסחרי של אל-על, נמוך-הקומה ומ' מושקף, ישב עם אשתו (ומזכירתו לשעבר) נהנה ממנוחת השבת, כשצלצל הטלפון ב- דירתו הפרטית. אנשי מחצבי ישראל הודיעו לו שיש פצוע קשה באילת וצריכים להעביר אותו מיד צפונה.

לוא היה הד"ר ריבקינד נגוע במחלה ה' ביורוקרטית הכללית במדינה יכול היה ל' הסביר כי מטוסיו נוסעים לחוף לארץ בלבד. כי לסיסות לאילת קיימת חברת-בית מיוחדת — ארזיע. אולם הוא לא שאל שאלות תוך מחצית השעה הוכן מטוס קומנדו דו' מנועי שעמד לטוס למחרת בבוקר לרומא, ציריך, בריסל ולונדון, גויסו אנשי הצוות שבילו את חופשתם שלפני הטיסה בעיר והוסעו ללוד, נשלח מברק לשדה אילת לחכות לבוא האוירון.

אומר הרופא במחלקה הנירו-חירורגית של בית-חולים בילינסון בה שוכב גיקו כשהכ' רתו שבה אליו ונעלמת לסרוגין: לולא כוח ההחלטה של אנשי אל-על, היה מצבו של הפצוע קשה לאין ערוך יותר. מצבו קעת אינו משביע רצון, אך אינו מעורר דאגה.

גיקו, השוכב גלמוד בבית-החולים בקרב היישוב בו אין לו ידיד ורע, ישוב לאיתנו, יחזור לביתו — לנגב.

**העם אינדרמצו שתימי**

משך דקות מספר נשאו אורחי המדינה את עיניהם השמימה. התלהבו למראה להקות מ' טוסים שחגו במרומים, חגגו כך את יום השנה של חיל-האויר. היו זוגות עינים ש' מלאו דמעות של גיל למראה נושאי הפצצות- אולם היו גם אשר רעד ההתסוצציות הר' טיט את לבם במקצת, הזכיר להם משה. לאחר אינדרמצו שמימי זה חזרו המבטים אל האדמה. האוטובוס היה הרבה יותר פרו' זאי ואיטי מן המטוס. אלא שלאורחי ישראל נדמה שמחירו דומה לפחות מבחינה אחת לאוירון: היתה לו נטיה טבעית לעלות ל' שחקים.

האורה, שהתרגל לכל, הסתפק באנחה, חפר בכיסו, שילם את התוספת המבוקשת.

**מעשי מופת הדיד לא שאל**

החיל המשוחרר יצחק (גיקו) אלמויאל, לילי מרוקו בן ה-25, לא התלהב מחיי הכ' רך, ביכר להשאר בנגב שכנופו הפראי התא- הב שעה ששרת בצ"ה. מאז 1950 עסק גיקו השקט ונעים ההליכות בסלילת כבישים כנספים, בהקמת בתים בבאר-שבע, לבסוף עבר ככורה בכורה הנחושת בבאר-אורה. בשעה 8.00 ביום הששי ירד הכורה, כדרי' כו יום יום, לבור שעמקו 13 מטר, מלא את דלייו עפרות נחושה, נתן סימן לחברו היושב ליד הבור שימשוך את הדליים, כשפתח את עיניו שנית כבר זוו מחוגי השעון ב-20 דקות שהיו הופכות לנצח, לולא כובע המ' גן שעל ראשו. דליי הנחושת נפלו על ראשו, הממהוה. אחר ששבה אליו הכרות, העלוהו חבריו למעלה. הוא לא היה מסוגל לעלות במדרגות.

רבע שעה לאחר מכן ביקש גיקו לחזור לעבודתו. נשמע ההוראות החובש, המלא תפקיד רופא בבאר-אורה בת 180 הכורים, נסע אילתה להיבדק אצל הרופא הצבאי. ה'

